

ועד כמה שהעניין נגע לנו — שום רבר לא השתנה בשיגרת-החיים הקבועה. אבא נהג תמיד, לפני קרב, לצאת למחנה-אימון של כמה חודשים, ולשוב רק אחרי הקרב, וכך נהג גם באותה התקופה. מה עשה כשלא היה בבית — אנתנו לא ידענו כלל.

יתכן מאוד שאילו נמשך הרומן עוד כמה זמן, היתה ארית ממצה את כל מה שיש בו, כפי שקרה לה בכל התקשוריותה האחרות. מוסיף אזנאבור, המציין שאיש לא החזיק מעמד יותר משנתיים במחיצתה. חוץ מזה, האמת היא שסרדאן היה איש-מישפחה מובהק, שאהב את רעייתו ואת ילדיו ודאג להם כל הזמן, כך שגם מצידו, קשה להגות שהדבר היה נמשך עוד לאורך זמן.

אל תכזה חזק, סרדאן האב היה כהחלט טיפוס יוצא-דופן. יהודי אמריקאי שוכה לכתר אלפית-העולם (שאותו נטל מג'ק להמוטה, שהונצח בסריו של סקורסזה הפר הזועם). הוא עסק בספורט אלים, ולמרות זאת נחשב גבר עדין ומתחשב עד כדי כך, שכאשר יריב היה פונה אליו לפני הכניסה לזירה והיה אומר לו: "יש לי ילדים בבית, אל תכה חזק מדי", הוא היה משנה את הטאקטיקה ומנצח בנקודות, תחת לחסל את המתחרה בכמה ניצחונות.

בנו, שניסה ללכת בעיקבותיו, כמעט שאומץ

אזנאבור עם ללוש וברואי עזרה לידידים

עליירי פיאף בגיל 16, גר בביתה הפאריסי, התאמן בשקרבנות. אבל אחרי כמה שנים, כאשר הסתבר לו כי אין סיכוי שיריש את כתרו אביו, פרש מן הספורט, והיום הוא בעל מיסעדה בספרד וסוכנות ליחסי-ציבור ופירסומת בפאריס, המטפלת בעיקר בספורטאים.

כניסתו לעולם הסרטים קצת הביכה אותו והוא אינו מתכוונן להמשיך, לעת עתה, בדרך זו. אם כי אין ספק שלתפקיד שנכתב קשה היה למצוא מישהו מתאים יותר: הדמיון שלו לאביו הוא מפתיע, הן בגובהו, הן בפנים, ואחרי ריאטה חריפה שבה השיר 10 קילוגרם ממישקלו, גם במיבנה הגוף.

דהינרו נקבה. מולו, בתפקיד פיאף, מופיעה גברת חייו העכשוית של הבימאי ללוש, שחקנית צעירה בשם אולוין בואי. זאת דהינרו ממין נקבה, אמר עליה הבימאי אחרי שראה אותה בפעם הראשונה, היא משחקת כמו גבר, אבל היא כולה אשה: קטנה, רוה, צנומה. בואי כבר זכתה בתפקיד חשוב באפוס הקולנועי הקודם של ללוש, אלה והאחרים, ועתה מסתבר שאותו האפוס לא היה אלא הכנה לקראת אדית ומארסל. כבר שם קראו לדמות שגילמה ארית, ובחיים הפרטיים ללוש פונה אליה לא פעם בשם זה, והכל הוביל כאילו בדרך הטבע לקראת התפקיד הראשי בסרט.

לגבי הצרפתים, זו הורמנות לחיות מחדש את אחד הרומנים המרגשים שריתקו אותם בעבר, ולהתקרב שוב לרומיות של שני כוכבים שזכו עדיין בכתיבת אגדה של ממש. ואומנם, העיתונים היו בלאים בספורים על הסרט, כאילו פיאף וסרדאן-האב חיים עדיין, כאשר לקהל לא-צרפתי — קשה לדעת אם הסרט ידבר אליו. ביוגרפיה קולנועית קודמת של פיאף נכשלה, אבל מי יודע? אולי הנסיון להצטמצם ברומן אחד מתוך רבים, ולא להכניס את כל חייה בתוך שעתיים, עשוי להניב תוצאות טובות יותר.

מאושרים בצנרת

סימטת האשליות (רב-חן, תל-אביב, ארצות-הברית) — שילוב של שני ספרים מאת ג'ון סטיינבק מביא את כל הפיוט האידיאליסטי שבו השתעשע בתקופה מסוימת של חייו, אבל גם את הבנאליות והשטחיות המסתתרות מאחורי הפיוט הזה.

עיקר התסריט שאוב מן הסיפור קאנירו (כך גם נקרא הסרט במקור). סיפורה של עיירת-דייגים החיה כולה על מיפעלי השימורים שבה. מאחר שהסיפור מורכב בעיקר מהצגה של אוסף דמויות שונות, אבל חסר בו שלד עלילתי נורמלי, הוסיף הבימאי-תסריטאי סיימון וורד (שכתב בזמנו את העוקץ). סיפור נוסף של סטיינבק, יום חמישי המתוק, שממנו שאב את פרשת האהבה על יצאנית לעת מצוא וכוכבי-ספורט המסתתרת מן הזרקורים.

התוצאה אינה רחוקה מן הרוח של סטיינבק: הצופה מתוודע לאוסף של טיפוסים, אשר במונחים מקובלים נחשבים לפסולת חברתית: הולכי-בטל, זונות, חסרי-בית וחסרי-מרנסה קבועה. עם זאת, אושר נסוך על פני כולם, אושר המופרע רק לעתים רחוקות על-ידי קטנוניות הנעלמות בלי קושי. וורד עוטר את הכל בתמאורה של ריצ'ארד מקדונאלד, שהיא יפה מאוד לעין אבל נראית מאוד כמו תמאורה, ובצילומים פאסטליים, שקיעות וזריחות, ערב קסום על שפת הים, ועוד כיוצא בזה — הנמרחים כמו חמאה על הנשמה, בעזרת מצלמתו של סוון ניקוויסט (הצלם של ברגמן).

ניק נולט ופרנק מקריי: חמאה לנשמה

אבל, מעבר לזה, הסרט ממשיך להאדיר את דמות האדם שפרש מן החברה, את האידיאל של חסרי-הרכוש שהם גם חסרי הדאגות, והמיתוס של חיים לפי חוקי הטבע שהם עדיפים על החיים לפי חוקי החברה. כל זה אולי יפה ונחמד, בתנאי שחיים כמו בקאנירו, בעולם סגור ומסוגר מפני החברה הנורמלית. אבל כאשר מנסים להעמיד את התורה הזאת במבחן המציאות (הסרט, למזלו, אינו מנסה כלל), זה עושה רושם של רומנטיקה לגימניזטים.

נחיתת אונס

טיסה נעימה עוד יותר (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — ה"אמריקאים, המשוכנעים שצריך

לחלוב מרה עד שהיא מתייבשת לגמרי, עשו בכוח את הסרט הזה, כדי לסחוט עוד משהו מן ההומור המטורף שהכניס הון לקופות בתי-הקולנוע לפני שנתיים-שלוש. התיקוה היא שאחרי הסרט הזה יסתבר להם סופית או שהמרה יבשה, או שפשוט צריך למצוא חולב מוכשר, הבימאי קן מינקלמן הוא בוודאי לא כזה.

מינקלמן, שכתב גם את התסריט, מנסה להחזיר אל הבד את השיגעון נטול הרסן של טיסה נעימה, וכל מה שהוא מצליח לעשות הוא להעלות בידיו הרס. ראשית, הוא חסר את גורם ההפתעה, שהפך את הסרט הקודם לפארודיה כל כך מוצלחת לא רק על סידרת סירטי נמל תעופה, אלא על פולחני קולנוע בכלל. שנית, קל מאוד לעשות פארודיה על דבר שלוקח את עצמו ברצינות, אבל קשה הרבה יותר (ואולי בלתי-אפשרי) לעשות פארודיה מוצלחת על פארודיה. שלישי, מינקלמן מוגבל להמצאת בדיחות בעלות שורה אחת בלבד, הן אינן מתפתחות, אינן מסתעפות, עומדות שם מגושמות ומטילות את ההומור שלהן בצורה גולמית אל המסך. התוצאה גולמנית לא מחוץ. העלילה, אם מישהו בכלל מתעניין בה, היא קלאסית: מטוס יוצא לדרך, קורות לו כל מיני תקריות המסכנות את שלום נוסעיו,

לויד ברידג'ס: בדיחה לדוגמה

ורק תושיה, המהולה בנאוניות ובעזרה רבה של התסריטאים, מצליחה את הקרבנות האומללים ממות. פיטר גרייבס הוא הקברניט שאהב לידים (ניותר מדי), רוברט הוא הטייס שזיכרונות העבר מפריעים לו במילוי משימתו, גולי האגרטי היא הדיילת שאהבת אותו (אולי), וכן הלאה.

העכבר ששאג

מלכודת לחייל (תל-אביב, תל-אביב, ארצות-הברית) — חמי-שיית רוצחים מופלאים, מצליחה, בעזרת שירות-הביטחון האמריקאי להציל את העולם משואה חדשה וממשבר-נפט איום ונורא. כל זה בסרט פעולה מסוג גימל, עם עלילה מפוסקת, שחקני-קיש, אלימות שופעת על גדותיה והרבה מאוד אתרי-צילום.

לפי תורת הבימאי ג'יימס גליקנהאוז, שירות הביטחון האמריקאי היה חכם די הצורך להקים לעצמו כנופיה קטלנית ובראשה טיפוס המכונה "החייל", שתפעל במהירות נגד פעולות סירור. אבל אותן שירות ביון אינו חכם די הצורך כדי למנוע חדירתו של סוכן זר לתוך מישרדי המנהל הראשי, האזנה שוטפת לקווי-הטלפון הסודיים שלו, וחסיולו בצורה שהיתה מביישת אמילו את השוטר מסן-טרופו.

ועוד לפי תורת גליקנהאוז, הרוסים יכולים לחטוף את הפלוטונים האמריקאי לאור היום, בכביש פתוח, וכל מה שהם צריכים זה כמה בריונים מאומנים היטב, עם באזוקה, כמה אקדחים ורובה-ציד מוסתר בתוך שרול של מעיל. ומאחר שגליקנהאוז הוא כנראה ער לבעיות המוליטיות של העולם, נסב כל מעשה הסחיטה הבינלאומי, שבו מובטח לפוצץ את מחצית מקורות הנפט בעולם, למשך 300 השנים הבאות, אם ישראל לא תיסוג מן השטחים הכבושים.

מובן שישוראל לא נסוגה, ואז ארצות-הברית מכריזה עליה מילחמה, כי קל לאמריקאים יותר להיכנע לסחיטה מאשר לתמוך

קן ואהל ואלברטה ווטסון: המפקדת גופה

בעמדותיה הצודקות, הטהורות והנכונות של ממשלת ישראל. ישראל אינה נרתעת, ושר-הבטחון מורה להפיל את המטוסים האמריקאיים.

מזל שיש בעולם עדיין ציוותי חיסול שמויים, היודעים להבחין בסחיטה ולטפל בה, ומזל שלשירות המיבצעים הישראלי יש מפקדת, קצת צעירה, קצת פרועת שיער, המתחקרת שבויים כמו קאפו, כשאקדח מוכן לשליפה על שיפולי גופה. נגד שניים כאלה, אמילו המזימות השטניות ביותר של הקי-ב הן חסרות-תיקוה. אז ראו, רבותי, הוזהרתם: גם אתם וגם החבר אנדרופוב.